

OBJAWIENIA PRYWATNE
– DEFINICJA, OCENA I INTERPRETACJA W ŚWIELE
DOKUMENTU DYKASTERII NAUKI WIARY
NORMY POSTĘPOWANIA
W ROZEZNAWANIU DOMNIEMANYCH ZJAWISK
NADPRZYRODZONYCH

Słowa kluczowe: Objawienie Boże, objawienia prywatne, zjawiska nadprzyrodzone, Normy, rozeznawanie, Dykasteria Nauki Wiary

Keywords: Revelation of God, Private revelations, Supernatural phenomena, Norms, Discernment, The Dicastery for the Doctrine of the Faith

Schlüsselwörter: Offenbarung Gottes, Privatoffenbarungen, Übernatürliche Phänomene, Normen, Unterscheidung, Dikasterium für die Glaubenslehre

Zarówno w historii ludzkości, jak i w terażniejszości mamy do czynienia z wydarzeniami, które najczęściej nazywamy pozanaturalnymi. Zazwyczaj są to cuda, rzekome objawienia prywatne i inne zjawiska o charakterze nadprzyrodzonym¹. Stanowiska wobec tych zjawisk bywają różne. Z jednej strony spotkamy grono sceptyków, z drugiej – entuzjastów budujących na tych zjawiskach swoją wiarę². Przez wzgląd na charakter religijny zjawisk Kościół bada je i opracowuje normy, które pomagają w procesie rozeznawania. Czyni to w myśl słów św. Pawła Apostoła: „Wszystko badajcie, a co szlachetne – zachowujcie” (1 Tes 5,21). W 1978 roku Kongregacja Nauki Wiary wydała *Normy postępowania w rozeznawaniu domniemanych objawień i przesłań*³, a w 2024 roku, na bazie obserwacji, ukazały się *Normy postępowania*

---

* Ks. mgr Sławomir Czuba – Wydział Teologiczny, Uniwersytet Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie, ORCID: <https://orcid.org/0009-0005-4352-8117>, e-mail: s3czuba@gmail.com.

¹ Najczęściej tłumaczy się te zjawiska jako wydarzenia, w których działają siły pozanaturalne i nie jest możliwe objaśnienie ich w sposób naukowy. Zob. M. Rusecki, *Cud w chrześcijaństwie*, Lublin 1996; tenże, *Objawienia prywatne*, w: *Leksykon teologii fundamentalnej*, red. M. Rusecki, Lublin–Kraków 2002, s. 853–859; też: E. Sakowicz, *Objawienia prywatne w religiach niechrześcijańskich*, „Forum Teologiczne” 19(2018), s. 125–139.

² Por. J. Pyda, *Cuda*, Warszawa–Poznań 2022, s. 13–20.

³ Kongregacja Nauki Wiary, *Normy postępowania w rozeznawaniu domniemanych objawień i przesłań* (25.02.1978), w: *Opoka* [on-line], https://opoka.org.pl/biblioteka/W/WR/kongregacje/kdwiary/normyobjawien_14122011 (dostęp: 24.07.2025).

w rozeznawaniu domniemanych zjawisk nadprzyrodzonych⁴, które zastąpiły poprzedni dokument.

W niniejszym artykule pragnę przypomnieć nauczanie Kościoła w zakresie domniemanych objawień prywatnych. Następnie opisuję sposób, w jaki Kościół badał objawienia prywatne przy pomocy *Norm* Dykasterii Nauki Wiary z 1974 roku. W ostatniej części chcę ukazać potrzebę wprowadzenia i charakterystykę *Norm* z 2024 roku, a także praktyczne ich zastosowanie na przykładzie noty *Królowa Pokoju*⁵.

1. BÓG OBJAWIA SIĘ CZŁOWIEKOWI

„Wiara pozwala pojąć, że istnieje coś niepojętego” – twierdził św. Anzelm z Canterbury⁶. Ten zmysł wiary, kierujący człowiekiem w stronę owego niepojętego, jest wyrazem pragnienia, które Bóg wpisał w ludzkie serce. Bóg nie przestaje przyciągać człowieka i tylko w Nim znajdujemy prawdę i szczęście, których nieustannie szukamy⁷. Jednak sam zmysł wiary nie daje gwarancji poznania Boga. On sam wychodzi tej zdolności naprzeciw, czyniąc możliwym wzajemne spotkanie. Tę inicjatywę Boga Sobór Watykański II wyraził słowami: „Spodobało się Bogu w Swej dobroci i mądrości objawić samego siebie i ukazać tajemnicę swej woli, dzięki której ludzie przez Chrystusa, Słowo, które stało się ciałem, mają dostęp do Ojca w Duchu Świętym i stają się współuczestnikami Bożej natury”⁸. Jeśli więc w umysłach ludzi kiełkowało pytanie, czy Bóg, gdyby istniał, chciałby w jakikolwiek sposób dotrzeć do człowieka, to Kościół w swym nauczaniu odpowiada twierdząco i nazywa tę inicjatywę objawieniem⁹.

⁴ Zob. Dykasteria Nauki Wiary, *Normy postępowania w rozeznawaniu domniemanych zjawisk nadprzyrodzonych* (17.05.2024), w: *Holy See* [on-line], https://www.vatican.va/roman_curia/congregations/cfaith/documents/rc_dff_doc_20240517_norme-fenomeni-soprannaturali_pl.html (dostęp: 3.11.2024). Dla uproszczenia w dalszej części artykułu będę posługiwał się terminem nowe *Normy* lub zwyczajnie *Normy*.

⁵ Na temat objawień prywatnych pisali już m.in.: T. Pawluk, *Stosunek Kościoła do objawień prywatnych ze szczególnym uwzględnieniem wydarzeń gietrzwaldzkich*, „*Studia Warmińskie*” 14(1977), s. 75–107; M. Rusecki, *Kryteria „objawień prywatnych”*, w: *Objawienia maryjne. Drogi interpretacji*, red. K. Pek, Warszawa 1994, s. 35–51; T. Dola, *Bóg poszukujący – Bóg poszukiwany. Objawienia prywatne*, w: *Szukanie Boga*, red. M. Worbs, Opole 2003, s. 11–19; P. Rabczyński, *Objawienia prywatne*, w: *Orędzie gietrzwaldzkie wczoraj i dziś*, red. K. Parzych, Olsztyn 2005, s. 68–79; H. Ciereszko, *Objawienia prywatne jako wyzwanie duszpasterskie*, „*Rocznik Teologii Katolickiej*” 12/2(2013), s. 125–139; M. Potoczny, *Objawienia prywatne: ich rola w życiu Kościoła i proces teologicznej weryfikacji*, „*Studia Włocławskie*” 20(2018), s. 325–346; J. Perszon, *Trudności ekklezjalnych recepcji objawień prywatnych*, „*Studia Koszalińsko-Kołoברzeskie*” 26(2019), s. 133–164; J. Gwiazda, *Rozeznawanie objawień prywatnych. De revelationibus, vissionibus et apparitionibus privatis regulae tute exempliis illustratae Euzebiusza Amorta z 1744 r. świadectwem historycznym występowania trudnego zagadnienia teologicznego*, „*Śląskie Studia Historyczno-Teologiczne*” 57/1(2024), s. 110–122.

⁶ Zob. C. Jędraszko, *Łacina na co dzień*, Warszawa 1988, s. 57.

⁷ Por. *Katechizm Kościoła Katolickiego*, nr 27.

⁸ *Konstytucja dogmatyczna o Objawieniu Bożym „Dei Verbum”* (1965), w: Sobór Watykański II, *Konstytucje, dekrety, deklaracje*, tekst polski, wyd. III, Poznań 2002, nr 2.

⁹ Por. S. Wang, *Sycamore – katolsk tro forklart*, Oslo 2024, s. 43–44.

Bóg w swej wspaniałomyślności stwarza przez Słowo wszystko i daje tym samym trwałe świadectwo o sobie. Chcąc otworzyć drogę do zbawienia, objawił siebie samego pierwszym rodzicom zaraz na początku¹⁰. Nie poprzestał na tym. Wzbudzał w ludziach nadzieję zbawienia, troszczył się o rodzaj ludzki, aby wszyscy mieli możliwość życia wiecznego¹¹. Tę troskę wyrażał Bóg, objawiając się Abrahamowi, obierając Izraelitów za naród wybrany, prowadząc ten naród przez proroków i zawierając z nim wielokrotnie przymierza¹². Objawiający się Bóg chce być rozumiany, dlatego pozwala prawdę o sobie zamknąć w ludzkim słowie¹³.

Konstytucja dogmatyczna o Objawieniu Bożym „Dei Verbum” przypomina, że skoro wielokrotnie i na wiele sposobów Bóg mówił przez proroków, to na koniec przemówił do nas przez swojego Syna (por. Hbr 1,1-2)¹⁴. Bóg zesłał bowiem swego Syna, by zamieszkał wśród ludzi i opowiedział im tajemnice Boże. Jezus głosząc słowa Boże, dopełnia dzieła zbawienia, które powierzył Mu Ojciec. Dlatego Chrystus przez swoją obecność i działalność, zwłaszcza przez śmierć i zmartwychwstanie, a wreszcie przez zesłanie Ducha prawdy, doprowadził objawienie do końca i do doskonałości oraz potwierdził, że Bóg jest z nami¹⁵. Jezus Chrystus, Syn Boży, który stał się człowiekiem, jest jedynym, doskonałym i ostatecznym Słowem Ojca. W Nim powiedział Bóg wszystko i nie będzie już innego Słowa oprócz Niego¹⁶.

2. ZJAWISKO OBJAWIEŃ PRYWATNYCH W KOŚCIELE I DEFINICJA

Katechizm Kościoła Katolickiego stwierdza jednoznacznie, że nie należy już więcej oczekiwać żadnego publicznego objawienia przed chwalebny ukazaniem się naszego Pana, Jezusa Chrystusa¹⁷. Jeżeli więc ktoś chciałby jeszcze dzisiaj pytać Boga albo pragnąłby jakichś wizji lub objawień, nie tylko postępowałby błędnie, ale także obrażałby Boga, nie mając oczu utkwionych jedynie w Chrystusie, szukając innych rzeczy lub nowości – stwierdza św. Jan od Krzyża¹⁸.

Powyższe stwierdzenia Magisterium Kościoła wyraźnie zamykają kwestię objawiającego się Boga. Człowiek otrzymał już wszystko, czego potrzebuje, aby Boga spotkać, poznać i kroczyć drogą zbawienia. Zdarzają się jednak w historii ludzkości różnego rodzaju nadprzyrodzone fenomeny religijne, które budzą zainteresowanie i chęć zgłębiania. Tymi fenomenami są: wizje, lokucje, a przede wszystkim objawienia prywatne. Notuje się ich bardzo wiele, zwłaszcza prywatnych objawień maryjnych. Jak przypomina Wit Chłodnowski, *Słownik objawień maryjnych*, opracowany w 2012 roku przez ojca René Laurentina, wylicza 21 tysięcy przypadków zjawienia się Maryi

¹⁰ Por. *Konstytucja dogmatyczna o Objawieniu Bożym „Dei Verbum”*, nr 3.

¹¹ Tamże.

¹² Por. S. Wang, *Sycamore*, s. 44–45.

¹³ Por. M. Miduch, *Słowo przed Słowem*, Kraków 2024, s. 22.

¹⁴ *Konstytucja dogmatyczna o Objawieniu Bożym „Dei Verbum”*, nr 4.

¹⁵ Tamże.

¹⁶ Por. *Katechizm Kościoła Katolickiego*, nr 65.

¹⁷ Tamże, nr 66.

¹⁸ Por. tamże, nr 65.

w samym tylko XX wieku¹⁹. Ten ogrom często niesprawdzonych i rozpowszechnianych objawień prywatnych ma silny wpływ na wielu katolików, dlatego mają one swoje miejsce w refleksji teologicznej i życiu Kościoła²⁰.

W *Katechizmie Kościoła Katolickiego* znajdziemy stwierdzenie, że chociaż objawienie zostało już zakończone, to nie jest jeszcze całkowicie wyjaśnione. W historii zdarzały się objawienia prywatne. Ich rolą nie jest ulepszenie ani uzupełnienie depozytu wiary, lecz pomoc w pełniejszym przeżywaniu go w jakiejś epoce historycznej²¹.

Pamiętając o służebnej roli objawień prywatnych, możemy za bp. Henrykiem Ciereszka przyjąć, iż „objawienia prywatne w swej definicji są szczególnym orędziem Boga zmanifestowanym w świecie i historii w celu ujawnienia w nowy sposób jego zbawczej woli. Nazwę «prywatne» przyjęto z tej racji, że zwykle są dane jednostce jako osobie prywatnej, względnie grupie osób, ale zasadniczo w swym przesłaniu odnoszą się do innych, całej społeczności Kościoła czy nawet ludzkości. Występują po zakończeniu Objawienia publicznego i istotowo niczego nowego nie wnoszą do tego Objawienia. Wyrażają się zwykle w postaci zjawień, wewnętrznych głosów i mistycznych wizji”²². Podobną definicję za Marianem Ruseckim podaje Mateusz Potoczny²³.

Z powyższej definicji możemy wyodrębnić trzy charakterystyczne elementy:

1. Zawsze Bóg wychodzi z inicjatywą takiego objawienia. Objawia się osobiście lub przez pośredników.
2. Objawienia te są dane jednostce prywatnej lub grupie osób po śmierci ostatniego z apostołów.
3. Istotowo takie objawienie nie wnosi nic do depozytu wiary²⁴.

2.1 Stosunek objawień prywatnych do objawienia publicznego

Objawienia prywatne nie należą do depozytu wiary. Ich rolą nie jest ulepszenie ani uzupełnianie Objawienia Chrystusa²⁵. Krótko mówiąc, objawienia prywatne nie mogą w żaden sposób ani przykrywać, ani zastępować jedyne go Bożego Objawienia, z którym zapoznajemy się poprzez lekturę Pisma Świętego i świadectw Tradycji Kościoła. Objawienia prywatne mogą przynieść pożytek wierzącym wtedy, gdy kierują ich uwagę ku jednemu Objawieniu w Chrystusie²⁶. Podobnie pisał papież Franciszek w encyklice *Dilexit nos*: „Należy pamiętać, że wizje lub objawienia mistyczne, o których opowiadają niektórzy święci, [...] nie są czymś, w co wierzący są

¹⁹ Por. W. Chlondowski, *Objawienia prywatne*, Warszawa–Poznań 2022, s. 12.

²⁰ Por. M. Potoczny, *Objawienia prywatne: ich rola w życiu Kościoła*, s. 325.

²¹ Por. *Katechizm Kościoła Katolickiego*, nr 66–67.

²² H. Ciereszko, *Objawienia prywatne jako wyzwanie duszpasterskie*, s. 127.

²³ M. Potoczny, *Objawienia prywatne: ich rola w życiu Kościoła*, s. 330; por. M. Rusecki, *Objawienia prywatne*, w: *Leksykon teologii fundamentalnej*, s. 853.

²⁴ Por. M. Potoczny, *Objawienia prywatne: ich rola w życiu Kościoła*, s. 330.

²⁵ Por. *Katechizm Kościoła Katolickiego*, nr 67.

²⁶ Por. Komisja Nauki Wiary Konferencji Episkopatu Polski, *O właściwym rozumieniu chrześcijańskiej religijności* (1 VI 2024), w: *Konferencja Episkopatu Polski* [on-line], <https://episkopat.pl/doc/215767.komisja-nauki-wiary-kep-wydala-dokument-o-wlasciwym-rozumieniu-chrzescijanskiej-religijności> (dostęp: 24.07.2025), nr 2.2.6.

zobowiązani wierzyć, jakby to było Słowo Boże. Są to piękne natchnienia, które mogą motywować i przynosić wiele dobra, choć nikt nie powinien czuć się zobowiązany, by je przyjmować, jeśli nie pomagają mu one w jego duchowej drodze²⁷.

2.2. Potrzeba objawień prywatnych

Katechizm Kościoła Katolickiego zwraca uwagę, że objawienia prywatne mogą pomóc przeżywać Objawienie Boże w konkretnej epoce historycznej²⁸. Przypomnieli o tym biskupi polscy w 2012 roku w liście na Niedzielę Bibliijną: „Objawienia prywatne udzielane są przez Boga pojedynczym osobom, aby Kościołowi powszechnemu lub wspólnotom lokalnym czy określonym grupom mocniej przypomnieć prawdę już obecną w Piśmie Świętym i Tradycji. W ten sposób mogą pomóc w pełniejszym przeżywaniu tej prawdy w konkretnym czasie²⁹. Dobrym przykładem jest osoba siostry Faustyny Kowalskiej, przez którą Pan Jezus przypomniał Kościołowi prawdę o miłosierdziu Boga, objawioną już przecież w Starym i Nowym Testamencie. Jednak za pośrednictwem siostry Faustyny prawda o Bogu miłosiernym wybrzmiała na nowo, ożywiając wiarę i kult³⁰. Innym przykładem są objawienia we francuskim Lourdes. W 1858 roku Matka Boża ukazywała się tam czternastoletniej Bernadecie Soubirous. W jednym z osiemnastu zjawień Maryja powiedziała, że jest Niepokalanym Poczęciem. Było to wyraźne odwołanie do ogłoszonego cztery lata wcześniej dogmatu. Objawienia lurdzkie po zbadaniu okazały się pomocne w lepszym rozumieniu tej prawdy wiary i rozwinęły nowe formy pobożności maryjnej³¹.

Kościół dla dobra wiernych badał i wciąż bada objawienia prywatne. Tylko treści posiadające *imprimatur* odpowiednich władz Kościoła mogą bezpiecznie kształtować naszą wiarę, poglądy czy postawy religijne³². Nie wymaga się przy tym posłuszeństwa wiary. *Imprimatur* określa, że w danym objawieniu nie ma nic, co przeczyłoby wierze lub moralności. Może stać się ono przedmiotem kultu i służyć wiernym³³.

3. POSTĘPOWANIE KOŚCIOŁA WOBEC DOMNIEMANYCH ZJAWISK NADPRZYRODZONYCH

Chociaż objawienia prywatne są zjawiskiem dość częstym i fascynującym, to nie każde z nich uznaje się za autentyczne. Bez właściwej refleksji i analizy szybko przyjmowano by przesłania każdego pojedynczego wizjonera, a Kościół mógłby przeradzać

²⁷ Franciszek, *Encyklika „Dilexit nos”*, wyd. pol., Kraków 2024, nr 83.

²⁸ Por. *Katechizm Kościoła Katolickiego*, nr 67.

²⁹ Konferencja Episkopatu Polski, *List na Niedzielę Bibliijną: Objawienie Boże a objawienia prywatne*, w: *Opoka.pl* [on-line], https://opoka.org.pl/biblioteka/W/WE/kep/biblijna_14032012.html (dostęp: 24.07.2024), nr 4.

³⁰ Por. tamże.

³¹ Por. W. Chłondowski, *Objawienia prywatne*, s. 23–24.

³² Por. Konferencja Episkopatu Polski, *List na Niedzielę Bibliijną: Objawienie Boże a objawienia prywatne*, w: *Opoka.pl* [on-line], https://opoka.org.pl/biblioteka/W/WE/kep/biblijna_14032012.html (dostęp: 24.07.2024), nr 4.

³³ Por. M. Potoczny, *Objawienia prywatne: ich rola w życiu Kościoła*, s. 333.

się w zbiorowisko grupek skupionych wokół prywatnych nauczycieli własnej wiary³⁴. Dlatego Kościół zachowuje ostrożność i powściągliwość. Na około 400 objawień prywatnych, jakie miały miejsce w XX wieku, pozytywna decyzja dotyczyła jedynie czterech, czyli 1 proc. wszystkich, a w dwóch przypadkach Kościół wypowiedział się pozytywnie w następnym wieku³⁵. W swojej roztropności Kongregacja Nauki Wiary w latach 1974–1978 opracowała normy postępowania w ocenie domniemanych objawień³⁶, a w roku 2024 wydała, jak już to było wskazane wyżej, nowe *Normy postępowania w rozeznawaniu domniemanych zjawisk nadprzyrodzonych*³⁷.

3.1. Normy Kongregacji Nauki Wiary z 1978 roku

Rozwój techniczny, zwłaszcza środków komunikacji, sprawił, że o wielu wydarzeniach dowiadujemy się niemalże natychmiast. Wszelkie rewelacje dotyczące domniemanych objawień prywatnych rozchodziły się w błyskawicznym tempie. Ludzie z łatwością mogli organizować pielgrzymki do miejsc i osób związanych z tymi wydarzeniami. Ojcowie Kongregacji Nauki Wiary zgromadzeni na dorocznej Sesji Plenarnej w 1974 roku stwierdzili, że trzeba szybciej zajmować stanowisko wobec domniemanych objawień prywatnych, i uznali, że należy opracować konkretną procedurę badania³⁸. Krótki dokument zawierający normy postępowania zaczął funkcjonować w Kościele w 1978 roku, jednak dopiero w roku 2011 Kongregacja postanowiła go upublicznić³⁹. W świetle tego dokumentu odpowiednie władze kościelne, badając objawienia prywatne, postępują następująco:

- a) Oceniają zjawisko według kryteriów pozytywnych i negatywnych.
- b) Jeśli ocena po pierwszym etapie jest pozytywna, zezwala się na pewne publiczne wyrazy kultu bądź pobożności, przyglądając się jednak roztropnie biegowi wydarzeń.
- c) Jeśli owoce duchowe wynikające z drugiego etapu i nowej formy kultu związanej z wydarzeniem są trwałe, można wyrazić ocenę o autentyczności i nadprzyrodzoności⁴⁰.

³⁴ Tamże, s. 334.

³⁵ Por. W. Życiński, *Objawienia maryjne XX wieku w krajach bloku sowieckiego, niezatwierdzone przez Kościół: od rewolucji październikowej po „pierestrojkę”, „Salvatoris Mater”* 11/1(2009), s. 247.

³⁶ Kongregacja Nauki Wiary, *Normy postępowania w rozeznawaniu domniemanych objawień i przesłań* (25.02.1978), w: *Opoka* [on-line], https://opoka.org.pl/biblioteka/W/WR/kongregacje/kdwiary/normyobjawien_14122011 (dostęp: 24.07.2025).

³⁷ Dykasteria Nauki Wiary, *Normy postępowania w rozeznawaniu domniemanych zjawisk nadprzyrodzonych* (17.05.2024), w: *Holy See* [on-line], https://www.vatican.va/roman_curia/congregations/cfaith/documents/rc_dff_doc_20240517_norme-fenomeni-soprannaturali_pl.html (dostęp: 3.11.2024).

³⁸ Por. *Pochodzenie i charakter norm według: Kongregacja Nauki Wiary, Normy postępowania w rozeznawaniu domniemanych objawień i przesłań* (25.02.1978), w: *Opoka* [on-line], https://opoka.org.pl/biblioteka/W/WR/kongregacje/kdwiary/normyobjawien_14122011 (dostęp: 24.07.2025).

³⁹ Por. W. Chlondowski, *Objawienia prywatne*, s. 81.

⁴⁰ Por. *Pochodzenie i charakter norm*, w: Kongregacja Nauki Wiary, *Normy postępowania w rozeznawaniu domniemanych objawień i przesłań* (25.02.1978), w: *Opoka* [on-line], https://opoka.org.pl/biblioteka/W/WR/kongregacje/kdwiary/normyobjawien_14122011 (dostęp: 24.07.2025).

Dokument w dalszej części bardzo jasno wylicza kryteria pozytywne i negatywne. Kryteriami pozytywnymi są: zbadanie samego faktu zaistnienia domniemanych objawień (czy w ogóle do nich doszło w rzeczywistości); zbadanie szczególnych okoliczności związanych z domniemanym objawieniem (bada się indywidualne przymioty osoby lub osób doświadczających objawień, takie jak zdrowie psychiczne, postępowanie moralne, relacja do władz kościelnych, zdolność do powrotu do normalnego życia wiary); dalej następują pytania dotyczące samego przesłania – czy jest ono wolne od błędów teologicznych i duchowych; wreszcie obserwuje się, czy domniemane objawienia przynoszą zdrowe i stałe owoce duchowe w postaci ducha modlitwy, nawróceń, świadectw miłości bliźniego⁴¹.

Kryteriów negatywnych w dokumencie znajdujemy pięć. Są nimi: 1. Oczywisty błąd dotyczący faktu objawienia. 2. Błędy doktrynalne przypisywane Bogu, Maryi lub świętemu, którzy się przy danych objawieniach zjawiają. 3. Zdecydowane dążenie do zysku w związku z objawieniami. 4. Poważne czyny niemoralne, popełnione przez osobę lub jej zwolenników w momencie bądź przy okazji wydarzenia. 5. Choroby psychiczne lub skłonności osoby do psychopatii, które z pewnością wywarły wpływ na domniemany fakt nadprzyrodzony, albo też psychoza, histeria zbiorowa bądź inne tego typu elementy⁴².

Dokument w punkcie drugim i trzecim określa sytuacje, w których mogą interweniować odpowiednie władze kościelne, i sposób ich działań. Kongregacja Nauki Wiary podkreśla tu jednak, że zaangażowanie odpowiednich władz kościelnych i ich pozytywna ocena nie są jednoznaczne z nadaniem przez Kościół zjawisku charakteru nadprzyrodzoności⁴³. W ostatnim punkcie dokumentu opisane są zasady interweniowania Kongregacji Nauki Wiary w momencie, gdy zasięg domniemanych objawień rozszerza się na znaczną część Kościoła. Kongregacja ocenia wcześniejsze badania i jeśli uzna za słuszne lub konieczne, ponawia proces badania, odrębny od poprzedniego⁴⁴.

3.2. Normy Dykasterii Nauki Wiary z 2024 roku

Praktyka oceniania objawień prywatnych po roku 1978 pokazała, że stosowane normy nie są wystarczające do ukierunkowywania pracy zarówno biskupów, jak i Dykasterii Nauki Wiary. Zauważono, że podjęcie jakiegokolwiek decyzji wymagało mnóstwo czasu, a niezbędne rozeznanie kościelne przychodziło zbyt późno. Ostatecznych rozstrzygnięć było niewiele. Zdarzały się także różnego rodzaju zamieszania związane z upublicznianiem rezultatów badań i jawną akceptacją całego procesu przez Dykasterię Nauki Wiary⁴⁵. Nowe opracowanie dotychczasowych *Norm* i świeże spojrzenie na objawienia prywatne były konieczne. Dykasteria zaproponowała Ojcu

⁴¹ Por. tamże, pkt I.

⁴² Tamże.

⁴³ Tamże, pkt II, III.

⁴⁴ Tamże, pkt IV.

⁴⁵ Por. *Wstęp*, w: Dykasteria Nauki Wiary, *Normy postępowania w rozeznawaniu domniemanych zjawisk nadprzyrodzonych* (17.05.2024), w: *Holy See* [on-line], https://www.vatican.va/roman_curia/congregations/cfaith/documents/rc_ddf_doc_20240517_norme-fenomeni-soprannaturali_pl.html (dostęp: 3.11.2024).

Świętemu, by rozeznawanie spraw kończyć nie deklaracją *de supernaturalitate*, ale *nihil obstat*, co pozwoliłoby lokalnym biskupom czerpać owoce duchowe płynące z tych fenomenów. Papież nazwał tę propozycję słusznym rozwiązaniem⁴⁶. Dało to początek prac nad nowymi *Normami*, które Dykasteria opublikowała w 2024 roku.

Dokument ów proponuje procedury inne niż w przeszłości, a także bogatsze, z sześcioma możliwymi rozstrzygnięciami, które mogą ukierunkować pracę duszpasterską w odniesieniu do wydarzeń o domniemanym nadprzyrodzonym pochodzeniu. Te możliwe rozstrzygnięcia zwykle nie zawierają orzeczenia o nadprzyrodzoności rozeznawanego zjawiska, ale prowadzą do udzielenia *nihil obstat*, które pozwala na przyjmowanie danego zjawiska w roztropny sposób⁴⁷. Dykasteria Nauki Wiary, chcąc uniknąć skomplikowanych sytuacji powodujących zamieszanie wśród wiernych i skrócić dłużyący się proces rozeznawania, *Normami* pragnie umożliwić podejmowanie decyzji w racjonalnym czasie, a deklaracje o nadprzyrodzoności z reguły chce zastępować stwierdzeniem *nihil obstat*, które upoważnia do pozytywnej pracy duszpasterskiej wokół danego zjawiska⁴⁸. Deklaracja *nihil obstat* pozwala pasterzom działać bez wątpliwości i zwłoki, aby towarzyszyć ludowi Bożemu w przyjmowaniu darów Ducha Świętego, które mogą pojawiać się pośród tych wydarzeń. *Nihil obstat* pomaga również zrozumieć, że nawet jeśli nie wydaje się orzeczenia o nadprzyrodzoności samego wydarzenia, to jednak wyraźnie rozpoznaje się znaki nadprzyrodzonego działania Ducha Świętego⁴⁹.

Nowy dokument Dykasterii zawiera dwie główne części: ogólne wytyczne w rozeznawaniu oraz procedury w postępowaniu na drodze rozeznawania.

Prace nad *Normami* rozpoczęto już w 2023 roku. Rok później przedłożono dokument do weryfikacji zgromadzeniu zastrzeżonemu. Ogólna opinia okazała się pozytywna, chociaż zgłoszono kilka poprawek, włączonych później do projektu. W kwietniu 2024 roku podczas Ferii IV Dykasterii przedstawiono dokument kardynałom i biskupom członkom, którzy wyrazili swoją aprobatę. Dnia 4 maja przedstawiono całość Ojcu Świętemu Franciszkowi, który je zatwierdził. Ostatecznie nowe *Normy* weszły w życie 19 maja 2024 roku w uroczystość Zesłania Ducha Świętego⁵⁰.

4. POSTĘPOWANIE PRAKTYCZNE W ZASTOSOWANIU OBOWIĄZUJĄCYCH OBECNIE NORM

Papież Franciszek w adhortacji apostolskiej *Gaudete et exsultate* podkreśla, że w rozpoznaniu, czy poruszenie lub doświadczenie pochodzi od Ducha Świętego, niezbędne jest właściwe rozeznawanie⁵¹. Wskazuje on, iż „rozeznanie jest metodą a jednocześnie celem, jaki sobie stawiamy: opiera się na przekonaniu, że Bóg działa

⁴⁶ Tamże.

⁴⁷ Tamże.

⁴⁸ Tamże.

⁴⁹ Tamże.

⁵⁰ Tamże.

⁵¹ Por. Franciszek, *Adhortacja apostolska „Gaudete et exsultate”*, w: *Holy See* [on-line], https://www.vatican.va/content/francesco/pl/apost_exhortations/documents/papa-francesco_esortazione-ap_20180319_gaudete-et-exsultate.html (dostęp: 21.05.2025), nr 166.

w historii świata, w wydarzeniach życia, w ludziach, których spotykamy i którzy do nas mówią. Z tego powodu jesteśmy wezwani do słuchania tego, co podpowiada nam Duch⁵². Rozeznawanie jest procesem, który wymaga nie tylko dobrej zdolności rozumowania, lub zdrowego rozsądku, ale jest także darem, o który należy prosić i rozważać na modlitwie⁵³. Rozeznawanie domniemanych objawień prywatnych i innych podobnych zjawisk pomaga pasterzom Kościoła realizować słowa św. Pawła: „Wszystko badajcie, a co szlachetne – zachowujcie!” (1 Tes 5,21).

4.1. Natura rozeznawania

Dykasteria Nauki Wiary w nowych *Normach* daje pasterzom narzędzie, które pozwala wypełniać ich obowiązek rozeznawania, czy w badanych zjawiskach, pismach lub przesłaniach o rzekomym pochodzeniu nadprzyrodzonym można dostrzec obecność znaków działania Bożego. Oprócz tego *Normy* pomagają odrzucić to, co jest sprzeczne z wiarą i dobrym obyczajem. Pozwalają również docenić duchowe owoce owych zjawisk, dostrzec ewentualną konieczność oczyszczenia ich z elementów problematycznych lub przestrzec wiernych przed niebezpieczeństwami z nich wynikającymi. Wreszcie pozwalają wskazać walor duszpasterski owych fenomenów⁵⁴.

Dykasteria zaznacza, że w przypadku udzielenia *nihil obstat* takie zjawiska nie stają się przedmiotem wiary, wierni nie są zobowiązani do przyjęcia ich aktem wiary, ale jawią się jako drogi wiodące do głębszego poznania Chrystusa i do pełniejszego oddania Mu samego siebie, a zarazem do głębszego zakorzenienia się w komunii całego chrześcijańskiego ludu⁵⁵. Z drugiej strony nawet jeśli *nihil obstat* jest przyznawane w procesach kanonizacyjnych, nie oznacza to deklaracji autentyczności ewentualnych zjawisk nadprzyrodzonych występujących w życiu konkretnej osoby⁵⁶.

W przypadku zetknięcia się lub konkretnego zgłoszenia rzekomych zjawisk o możliwym charakterze nadprzyrodzonym, rozeznawania od samego początku dokonuje biskup diecezjalny lub konkretna komisja, powołana w tym celu przez biskupa miejsca w dialogu z Dykasterią. Dykasteria zastrzega sobie możliwość oceny moralnej i doktrynalnej elementów tego doświadczenia i jego wykorzystania⁵⁷.

4.2. Wnioski

Proces rozeznawania domniemanych zjawisk nadprzyrodzonych może prowadzić do decyzji, które w świetle nowych *Norm* będą wyrażane za pomocą konkretnych terminów:

⁵² Franciszek, *Rozeznawanie. Boży głos w sercu*, tłum. A. Dywan, Kraków 2023, s. 133.

⁵³ Por. Franciszek, *Gaudete et exsultate*, nr 166.

⁵⁴ Por. Dykasteria Nauki Wiary, *Normy postępowania w rozeznawaniu domniemanych zjawisk nadprzyrodzonych* (17.05.2024), w: *Holy See* [on-line], https://www.vatican.va/roman_curia/congregations/cfaith/documents/rc_ddf_doc_20240517_norme-fenomeni-soprannaturali_pl.html (dostęp: 3.11.2024), nr 10.

⁵⁵ Por. tamże, nr 12.

⁵⁶ Por. tamże, nr 13.

⁵⁷ Por. tamże, nr 15.

1. *Nihil obstat* – nawet jeśli nie ma jeszcze pewności co do nadprzyrodzonej autentyczności danego zjawiska, ale rozpoznaje się wiele znaków działania Ducha Świętego, nie dostrzegając żadnych krytycznych lub ryzykownych aspektów, przyznaje się *nihil obstat*, które pozwala na rozpowszechnianie danego zjawiska i otwiera możliwość pielgrzymowania do danego miejsca.
2. *Prae oculis habeatur* – tym terminem określane będzie zjawisko, w którym rozpoznaje się pozytywne znaki, jednak dostrzega się też elementy zamieszania lub możliwe ryzyko. Potrzebna są w tej sytuacji dialog i lepsze rozeznanie biskupa diecezjalnego z odbiorcami danego doświadczenia duchowego.
3. *Curatur* – terminem tym określa się zjawisko, w którym zauważa się znaczące elementy krytyczne, ale samo zjawisko zostało już rozpowszechnione i obecne są duchowe owoce z nim związane, weryfikowalne. Odradza się wtedy wydawanie zakazu dotyczącego tego zjawiska, aby nie wzbudzać niepokojów wśród wierzących. Od biskupa diecezjalnego wymaga się zaś, aby nie promował danego zjawiska, ale na sposób duszpasterski i pedagogiczny je zagospodarował.
4. *Sub mandato* – tego terminu używa się, gdy wykryte krytyczne kwestie nie są związane z samym zjawiskiem, ale niestety osoby z nim związane robią z niego niewłaściwy użytek w postaci korzyści finansowych lub prowadzą własną działalność duszpasterską, nie stosując się do wskazówek biskupa diecezjalnego. W tej trudnej sytuacji zachęca się biskupa diecezjalnego lub osobę delegowaną z ramienia Stolicy Apostolskiej do znalezienia rozsądnego porozumienia.
5. *Prohibetur et obstruatur* – pomimo pewnych pozytywnych elementów zjawiska i prośb ze strony wiernych znacznie przeważają krytyczne elementy danego zjawiska. Aby uniknąć dalszego zamieszania, Dykasteria wymaga od biskupa diecezjalnego, aby publicznie ogłosił przyjmowanie owego zjawiska za niedozwolone.
6. *Declaratio de non supernaturalitate* – w tym przypadku na podstawie konkretnych i sprawdzonych faktów oraz dowodów biskup diecezjalny jest upoważniony przez Dykasterię do ogłoszenia, że zjawisko zostało uznane za nienadprzyrodzone⁵⁸.
Dykasteria przypomina na koniec, że ani biskup diecezjalny, ani konferencje episkopatu, ani też sama Dykasteria z reguły nie wydają oświadczenia, że dane zjawiska są pochodzenia nadprzyrodzonego, nawet jeśli udzielono *nihil obstat*. Pozwala to jednak na rozpoczęcie procedury w tym zakresie przy wcześniejszej aprobacie Ojca Świętego⁵⁹.

4.3. Procedury

W momencie zetknięcia się z domniemanymi objawieniami prywatnymi bądź podobnymi zjawiskami, noszącymi znamiona nadprzyrodzoneości, w świetle nowych *Norm* należy podjąć następujące kroki:

1. Najpierw biskup diecezjalny w porozumieniu z konferencją biskupów danego kraju ma za zadanie zbadać dane zjawisko. Dochodzenie odbywa się w następujących etapach:

⁵⁸ Por. tamże, nr 17–22.

⁵⁹ Por. tamże, nr 23.

- a) biskup diecezjalny lub osoba delegowana przez biskupa zbiera wszystkie informacje o wydarzeniach i okolicznościach zjawiska, przydatne do wstępnej oceny⁶⁰;
  - b) jeśli zebrane elementy wydają się wystarczające, biskup diecezjalny decyduje, czy rozpocząć etap oceny, aby zaproponować Dykasterii ostateczny osąd;
  - c) po podjęciu decyzji o dalszym badaniu zjawiska biskup diecezjalny powołuje komisję dochodzeniową, w której skład powinni wchodzić przynajmniej jeden teolog, jeden kanonista i jeden ekspert wybrany na podstawie charakteru zjawiska⁶¹. Owa komisja powinna posiadać swojego delegata oraz notariusza. Wszyscy członkowie komisji zobowiązani są przysięgą do zachowania tajemnicy podczas toczącego się dochodzenia⁶²;
  - d) kolejnym etapem są przesłuchania zaprzysiężonych wcześniej osób zaangażowanych w domniemane zdarzenia nadprzyrodzone oraz badanie wszelkich przedmiotów związanych z konkretnym fenomenem;
  - e) po zakończeniu dochodzenia biskup diecezjalny wraz z komisją dokonują wnikliwej oceny zebranego materiału, kierując się kryteriami rozeznania wymienionymi w nowych *Normach*⁶³ oraz następującymi po nich kryteriami pozytywnymi i negatywnymi, które mogą być również stosowane łącznie⁶⁴. Wśród pozytywnych kryteriów dokument wymienia: wiarygodność i dobre imię świadków, prawowierność doktrynalną danego zjawiska i jego przesłania, nieprzewidywalny charakter zjawiska wykluczający inicjatywę świadków oraz owoce życia chrześcijańskiego. Natomiast stosując kryteria negatywne, należy dokładnie sprawdzić: ewentualną obecność błędu co do faktu, ewentualne błędy doktrynalne, zaistnienie ducha sekciarskiego, który mógłby wpłynąć na podział w Kościele, ewidentne dążenie do jakichkolwiek korzyści materialnych lub niematerialnych przez świadków, poważne czyny niemoralne świadków zjawiska oraz zmiany psychiczne lub tendencje psychopatyczne u świadka, które mogłyby mieć wpływ na domniemany fakt nadprzyrodzoności⁶⁵.
2. Po zbadaniu przedmiotowych wydarzeń biskup powinien przekazać wyniki dochodzenia przeprowadzonego zgodnie z *Normami* wraz ze swoim stanowiskiem do Dykasterii Nauki Wiary. W tymże stanowisku powinna znaleźć się informacja o wpływie, jaki domniemane zjawiska wywarły na konkretny lud Boży, oraz o istniejących owocach duchowych, a także ocena danego zjawiska uwzględniająca powyższe kryteria⁶⁶.
  3. Dykasteria bada dokumentację sprawy. W tym badaniu zastrzega sobie ocenę całego postępowania biskupa diecezjalnego i zatwierdzenie lub niezatwierdzenie danego dochodzenia. Do czasu wydania stanowiska przez Dykasterię biskup diecezjalny powinien czuwać nad badanym fenomenem i dostrzec ewentualne

⁶⁰ Por. tamże, art. 7.

⁶¹ Por. tamże, Art. 8.

⁶² Tamże.

⁶³ Por. tamże, nr 10–23.

⁶⁴ Tamże, art. 13.

⁶⁵ Tamże, art. 14–15.

⁶⁶ 1. *Nihil obstat*, 2. *Prae oculis habeatur*, 3. *Curatur*, 4. *Sub mandato*, 5. *Prohibetur et obstruatur*, 6. *Declaratio de non supernaturalitate*.

pojawienie się pobożności z nim związanej oraz zachować szczególną ostrożność w momencie pojawiających się działań podsycających klimat sensacji⁶⁷.

4. Po otrzymaniu odpowiedzi od Dykasterii, o ile nie wskaże ona inaczej, biskup diecezjalny, w porozumieniu z Dykasterią, w jasny sposób przedstawia wiernym ocenę faktów dotyczących zdarzenia. W przypadku uzyskania *nihil obstat* biskup diecezjalny ma zadbać o wymiar duszpasterski zjawiska, aby przynosiło dobre owoce duchowe, oraz o uświadomienie wiernych, aby nie traktowali decyzji dotyczącej wydarzenia jako potwierdzającej nadprzyrodzony jego charakter. W przypadku decyzji zapobiegawczej lub negatywnej biskup diecezjalny jasnym językiem winien przekazać ją ludowi Bożemu⁶⁸.

Niezależnie od zatwierdzonej decyzji biskup diecezjalny osobiście lub poprzez swojego delegata winien czuwać nad dalszym rozwojem wydarzeń dla konkretnego pożytku duchowego wiernych.

4.4. Zastosowanie *Norm* w przypadku objawień prywatnych w Medjugorie

W dniu 19 września 2024 roku Dykasteria Nauki Wiary przy aprobachcie Ojca Świętego opublikowała notę na temat doświadczenia duchowego związanego z Medjugorie o tytule *Królowa Pokoju*⁶⁹. Już na samym początku zaznaczono, że nadszedł czas, aby zakończyć długą i złożoną historię toczącą się wokół zjawisk duchowych, jakie miały miejsce w Medjugorie⁷⁰. Wnioski wyrażone w tej notcie zostały oparte na nowych *Normach* opublikowanych w maju 2024 roku. Dykasteria zaznaczyła, iż „Ważne jest, aby od samego początku wyjaśnić, że wnioski zawarte w niniejszej Notcie, nie pociągają za sobą osądu życia moralnego domniemyanych widzących. Z drugiej strony, należy pamiętać, że kiedy uznaje się działanie Ducha dla dobra Ludu Bożego «pośród» danego duchowego doświadczenia, od jego początków aż do dzisiaj, dary charyzmatyczne, które można z nim powiązać, niekoniecznie wymagają moralnej doskonałości osób zaangażowanych, aby mogły działać”⁷¹.

Istotną część dokumentu zajmuje opis owoców duchowych wypływających z orędzi oraz podstawowa treść orędzi z Medjugorie mająca wpływ na owe owoce. Dokument zawiera również wskazania dotyczące tego, co budzi wątpliwości w objawieniach i wymaga dalszego wyjaśnienia. Na koniec we wnioskach Dykasteria stwierdza: „Poprzez *Nihil obstat* w odniesieniu do danego wydarzenia duchowego, wierni «mogą przyjąć go w roztropny sposób» (*Normy*, art. 22 § 1; por. Benedykt XVI, *Verbum Domini*, 14). Chociaż nie oznacza to deklaracji o nadprzyrodzonym charakterze omawianego zjawiska (por. *Normy*, art. 22 § 2) i pamiętając, że wierni nie są zobowiązani do wiary w nie, *Nihil obstat* wskazuje, że mogą oni otrzymać pozytywny impuls do życia chrześcijańskiego poprzez tę duchową propozycję i zezwała na kult publiczny.

⁶⁷ Por. tamże, art. 1–3.

⁶⁸ Por. tamże, art. 21–23.

⁶⁹ Dykasteria Nauki Wiary, *Królowa Pokoju – Nota na temat doświadczenia duchowego związanego z Medjugorie*, w: *The Holy See* [on-line], https://www.vatican.va/roman_curia/congregations/cfaith/documents/rc_ddf_doc_20240919_nota-esperienza-medjugorje_pl.html (dostęp: 21.05.2025).

⁷⁰ Tamże, nr 1.

⁷¹ Tamże.

Takie stwierdzenie jest możliwe, ponieważ w trakcie doświadczenia duchowego zaobserwowano wiele pozytywnych owoców, i nie wystąpiły żadne negatywne lub ryzykowne skutki wśród Ludu Bożego”⁷².

Nota *Królowa Pokoju* pokazuje, jak długi, ciągnący się proces rozeznawania domniemanych objawień prywatnych, obrastający po drodze także różnego rodzaju błędami, które przypominają ewangeliczny obraz kąkolu zasianego nocą na polu pszenicy (Mt 13,24), można ocenić i zająć stanowisko (w tym przypadku *nihil obstat*) dla dobra i pożytku duchowego wiernych w świetle nowych *Norm*. Możemy dzięki temu zobaczyć, jak w praktyce sprawdzają się nowe *Normy* wydane w 2024 roku.

ZAKOŃCZENIE

Kościół nieustannie rozeznaje i bada zjawiska domniemanych objawień prywatnych. Niniejszy artykuł przypomina nauczanie Kościoła dotyczące objawień, ich rolę i znaczenie w życiu wiernych. Scharakteryzowane zostały *Normy* Dykasterii Nauki Wiary z 1978 roku, jak również nowe *Normy* z roku 2024, w tym potrzeba zastąpienia nimi poprzednich. Nota *Królowa Pokoju* pokazuje zastosowanie obowiązujących *Norm* w praktyce. Artykuł miał na celu przybliżyć zmieniające się podejście Kościoła do sposobu badania objawień prywatnych oraz zastosowanie *Norm* Dykasterii Nauki Wiary na konkretnym przykładzie.

OBJAWIENIA PRYWATNE – DEFINICJA, OCENA I INTERPRETACJA W ŚWIETLE DOKUMENTU DYKASTERII NAUKI WIARY NORMY POSTĘPOWANIA W ROZEZNAWANIU DOMNIEMANYCH ZJAWISK NADPRZYRODZONYCH

STRESZCZENIE

Celem artykułu jest przypomnienie nauczania i stanowiska Kościoła w kwestii objawień prywatnych, podanie definicji tych zjawisk oraz ocena i możliwości interpretacji w świetle nowych *Norm postępowania w rozeznawaniu domniemanych zjawisk nadprzyrodzonych* Dykasterii Nauki Wiary. Autor chce pokazać drogę, jaką Kościół przechodzi, rozeznając zjawiska nadprzyrodzone, i jak w praktyce stosuje dokumenty Dykasterii (przede wszystkim nowe *Normy*). Pierwsza część artykułu zawiera przypomnienie nauczania Magisterium Kościoła dotyczące Objawienia Bożego. W drugiej części autor przechodzi do definicji pojęcia objawień prywatnych oraz ich relacji do Objawienia publicznego. W kolejnej części ukazane jest postępowanie Kościoła podczas badania objawień prywatnych. Na koniec autor opisuje konkretne kroki w realizowaniu nowych *Norm* postępowania w rozeznawaniu objawień prywatnych. Całość ma za zadanie ukazać potrzebę i zastosowanie *Norm* Dykasterii Nauki Wiary jako narzędzia, dzięki któremu można lepiej rozeznawać domniemane objawienia prywatne w trosce o duchowe dobro Ludu Bożego.

⁷² Tamże, nr 38.

**PRIVATE REVELATIONS – DEFINITION, EVALUATION,
AND INTERPRETATION CONSIDERING THE DOCUMENT OF THE DICASTERY
FOR THE DOCTRINE OF THE FAITH
*NORMS FOR THE DISCERNMENT OF ALLEGED SUPERNATURAL PHENOMENA***

SUMMARY

The aim of this article is to recall the Church's teaching and position regarding private revelations, to provide a definition of these phenomena, and to assess and interpret them considering the new "Norms for the Discernment of Alleged Supernatural Phenomena" issued by the Dicastery for the Doctrine of the Faith. The author seeks to show the process by which the Church discerns supernatural phenomena and how the documents of the Dicastery – especially the new Norms – are applied in practice. The first part of the article offers a summary of the Magisterium's teaching on Divine Revelation. The second part addresses the definition of private revelations and their relationship to "public" Revelation. The third section outlines the Church's procedures for examining private revelations. Finally, the author describes the concrete steps involved in implementing the new *Norms* in the discernment of private revelations. The overall objective is to highlight the necessity and usefulness of the Dicastery's Norms as a tool that enables more accurate discernment of alleged private revelations, always in view of the spiritual good of the People of God.

**PRIVATOFFENBARUNGEN – DEFINITION, BEWERTUNG
UND INTERPRETATION IM LICHT DES DOKUMENTS DES DIKASTERIUMS
FÜR DIE GLAUBENSLEHRE
*NORMEN FÜR DAS VORGEHEN
BEI DER UNTERSCHIEDUNG MUTMAßLICHER
ÜBERNATÜRLICHER PHÄNOMENE***

ZUSAMMENFASSUNG

Ziel dieses Artikels ist es, die Lehre und Position der Kirche in Bezug auf Privatoffenbarungen in Erinnerung zu rufen, eine Definition dieser Phänomene zu geben sowie deren Bewertung und Interpretationsmöglichkeiten im Licht der neuen „Normen für das Vorgehen bei der Unterscheidung mutmaßlicher übernatürlicher Phänomene“ des Dikasteriums für die Glaubenslehre darzustellen. Der Autor möchte den Weg aufzeigen, den die Kirche bei der Unterscheidung übernatürlicher Phänomene geht, und wie die Dokumente des Dikasteriums – insbesondere die neuen Normen – in der Praxis angewendet werden. Der erste Teil des Artikels enthält eine Zusammenfassung der Lehre des kirchlichen Lehramts über die göttliche Offenbarung. Im zweiten Teil geht der Autor auf die Definition des Begriffs der Privatoffenbarungen sowie auf deren Verhältnis zur „öffentlichen“ Offenbarung ein. Im nächsten Abschnitt wird das Vorgehen der Kirche bei der Prüfung von Privatoffenbarungen dargestellt. Abschließend beschreibt der Autor konkrete Schritte zur Umsetzung der neuen Normen bei der Unterscheidung solcher Offenbarungen. Ziel des Beitrags ist es, die Notwendigkeit und den Nutzen der Normen des Dikasteriums für die Glaubenslehre als Hilfsmittel hervorzuheben,

mit dem mutmaßliche Privatoffenbarungen besser unterschieden werden können – im Dienst am geistlichen Wohl des Gottesvolkes.

BIBLIOGRAFIA

- Chlondowski W., *Objawienia prywatne*, Warszawa–Poznań 2022.
- Ciereszko H., *Objawienia prywatne jako wyzwanie duszpasterskie*, „Rocznik Teologii Katolickiej” 12/2(2013), s. 125–139.
- Dola T., *Bóg poszukujący – Bóg poszukiwany. Objawienia prywatne*, w: *Szukanie Boga*, red. M. Worbs, Opole 2003, s. 11–19.
- Dykasteria Nauki Wiary, *Królowa Pokoju – Nota na temat doświadczenia duchowego związku z Medziugorie*, w: *The Holy See* [on-line], https://www.vatican.va/roman_curia/congregations/cfaith/documents/rc_ddf_doc_20240919_nota-esperienza-medjugorje_pl.html (dostęp: 21.05.2025).
- Dykasteria Nauki Wiary, *Normy postępowania w rozeznawaniu domniemanych zjawisk nadprzyrodzonych* (17.05.2024), w: *Holy See* [on-line], https://www.vatican.va/roman_curia/congregations/cfaith/documents/rc_ddf_doc_20240517_norme-fenomeni-soprannaturali_pl.html (dostęp: 3.11.2024).
- Franciszek, *Encyklika „Dilexit nos”*, wyd. pol., Kraków 2024.
- Franciszek, *Adhortacja apostołska „Gaudete et exsultate”*, w: *Holy See* [on-line], https://www.vatican.va/content/francesco/pl/apost_exhortations/documents/papa-francesco_esortazione-ap_20180319_gaudete-et-exsultate.html (dostęp: 21.05.2025).
- Franciszek, *Rozeznawanie. Boży głos w sercu*, tłum. A. Dywan, Kraków 2023.
- Gwiazda J., *Rozeznawanie objawień prywatnych. De revelationibus, visionibus et apparitionibus privatis regulae tuae exempliis illustratae Euzebiusza Amorta z 1744 r. świadectwem historycznym występowania trudnego zagadnienia teologicznego*, „Śląskie Studia Historyczno-Teologiczne” 57/1(2024), s. 110–122.
- Jędraszko C., *Łacina na co dzień*, Warszawa 1988.
- Katechizm Kościoła Katolickiego*, Poznań 1992.
- Komisja Nauki Wiary Konferencji Episkopatu Polski, *O właściwym rozumieniu chrześcijańskiej religijności* (1 VI 2024), w: *Konferencja Episkopatu Polski* [on-line], <https://episkopat.pl/doc/215767.komisja-nauki-wiary-kep-wydala-dokument-o-wlasciwym-rozumieniu-chrzescijanskiej-religijnosci> (dostęp: 24.07.2025).
- Konferencja Episkopatu Polski, *List na Niedzielę Biblijną: Objawienie Boże a objawienia prywatne*, w: *Opoka.pl* [on-line], https://opoka.org.pl/biblioteka/W/WE/kep/biblij-na_14032012.html (dostęp: 24.07.2024).
- Kongregacja Nauki Wiary, *Normy postępowania w rozeznawaniu domniemanych objawień i przesłań* (25.02.1978), w: *Opoka* [on-line], https://opoka.org.pl/biblioteka/W/WR/kongregacje/kdwiary/normyobjawien_14122011 (dostęp: 24.07.2025).
- Konstytucja dogmatyczna o Objawieniu Bożym „Dei Verbum”* (1965), w: Sobór Watykański II, *Konstytucje, dekryty, deklaracje*, tekst polski, Poznań 2002, s. 350–363.
- Miduch M., *Słowo przed Słowem*, Kraków 2024.
- Orędzie gietrzwałdzkie wczoraj i dziś*, red. K. Parzych, Olsztyn 2005.

- Pawluk T., *Stosunek Kościoła do objawień prywatnych ze szczególnym uwzględnieniem wydarzeń gietrzwałdzkich*, „Studia Warmińskie” 14(1977), s. 75–107.
- Perszon J., *Trudności eklezjalnych recepcji objawień prywatnych*, „Studia Koszalińsko-Koło-brzeskie” 26(2019), s. 133–164.
- Potoczny M., *Objawienia prywatne: ich rola w życiu Kościoła i proces teologicznej weryfikacji*, „Studia Włocławskie” 20(2018), s. 325–346.
- Pyda J., *Cuda*, Warszawa–Poznań 2022.
- Rabczyński P., *Objawienia prywatne*, w: *Orędzie gietrzwałdzkie wczoraj i dziś*, red. K. Pa-rzych, Olsztyn 2005, s. 68–79.
- Rusecki M., *Cud w chrześcijaństwie*, Lublin 1996.
- Rusecki M., *Kryteria „objawień prywatnych”*, w: *Objawienia maryjne. Drogi interpretacji*, red. K. Pek, Warszawa 1994, s. 35–51.
- Rusecki M., *Objawienia prywatne*, w: *Leksykon teologii fundamentalnej*, red. M. Rusecki, Lublin–Kraków 2002, s. 853–859.
- Sakowicz S., *Objawienia prywatne w religiach niechrześcijańskich*, „Forum Teologiczne” 19(2018), s. 125–139.
- Wang S., *Sycamore – katolsk tro forklart*, Oslo 2024.
- Życiński W., *Objawienia maryjne XX wieku w krajach bloku sowieckiego, niezatwierdzo-ne przez Kościół: od rewolucji październikowej po „pierestrojkę”*, „Salvatoris Mater” 11/1(2009), s. 246–261.